

HERBERT GEORGE WELLS DÜNYALAR SAVAŞI

Çeviren

Ali Kaftan

Önsöz

Arthur C. Clarke

İllüstrasyonlar

Henrique Alvim Corrêa

*“Fakat boş değillerse, bu Dünyalarda kimler yaşıyor?..
Dünyanın efendileri biz miyiz yoksa onlar mı?..
Ve her şey insan için nasıl yaratılmış olabilir.”*

Kepler (“Melankolinin Anatomisi”nde alıntılanmıştır.)

Birinci Kısım

MARSLILARIN GELİŞİ

1

Savaşın Arifesi

On dokuzuncu yüzyılın sonlarında hiç kimse bu dünyanın insan ırkından daha akıllı, yine de onun kadar ölümlü varlıklar tarafından merakla ve yakından izlendiğine; insanlar pek çok tasaları ile meşgulken, belki bir insanın mikroskopla bir damla suyun içinde kaynaşıp hızla çoğalan kısa ömürlü yaratıkları inceleyeceği gibi kılı kırk yararcasına incelendikleri ve araştırıldıklarına inanmazdı. İnsanlar sonsuz bir gönül rahatlığı içinde, madde üzerinde kurdukları hakimiyete duydukları güvenin huzuruyla önemsiz işlerinin peşinde bu yerküre üzerinde koşturup duruyorlardı. Belki mikroskobun altındaki bakteriler de aynı şeyi yapıyorlardır. Kimse daha uzun zamandır bilinen uzaydaki gezegenlerin insanlığa karşı bir tehlike kaynağı olabileceğini aklından bile geçirmemişti ya da sadece bu gezegenlerde yaşam bulunduğu fikrini imkânsız ya da olasılıkdışı kabul ederek bir tarafa bırakmak için düşünmüşlerdi. O geçmiş günlerin bazı düşünsel alışkanlıklarını anımsamak tuhaf geliyor. Olsa olsa, Dünya'daki insanlar Mars'ta belki de kendilerinden daha düşük seviyede olan ve misyonerce bir girişimi memnuniyetle karşılamaya hazır başka insanlar olduğunu hayal edebiliyorlardı. Yine de uzayın derinliklerinde, bizimkiyle kıyaslandığında zekâmızın soyları tükenen hayvanların karşısında olduğu

kadar üstün zekâlar; engin, soğuk ve duygusuz zihinler bu dünyayı kıskanç gözlerle izliyor ve bize karşı uygulayacakları planlarını yavaş yavaş geliştiriyorlardı. Ve yirminci yüzyılın başında bu hayal âleminde uyanış gerçekleşti.

Mars gezegeni, okura hatırlatmama gerek olduğunu sanmıyorum, Güneş'ten ortalama 140.000.000 mil uzaklıkta kendi çevresinde döner ve güneşten aldığı ışık ve ısı miktarı Dünya'nın aldığından ancak yarısıdır. Güneş sisteminin bulut şeklinde bir madde yığınının meydana gelmiş olduğu hipotezi doğruysa, dünyamızdan daha yaşlı olmalıdır ve bu dünya erimiş bir ateş yığını olmaktan çıkmadan çok daha önce, yüzeyindeki yaşam gelişimi başlamış olmalıdır. Dünya'nın ancak yedide biri hacminde olması gerçeği, yaşamın başlayabileceği sıcaklık düzeyine soğumasını hızlandırmış olmalıdır. Yüzeyinde hava, su ve canlı varlıkların desteklenebilmesi için gereken her şey vardır.

Yine de insanlık o kadar kibirlidir ve kibri tarafından öylesine kör edilmiştir ki, on dokuzuncu yüzyılın hemen sonuna kadar hiçbir yazar Mars'ta şimdiye kadar, ya da aslında hiçbir zaman Dünya'daki düzeyinden daha akıllı bir yaşamın gelişmiş olabileceğinden söz etmemiştir. Ne de, Mars dünyamızın ancak dörtte biri kadar olan yüzeyi ile daha yaşlı ve Güneş'ten daha uzak olduğundan, zorunlu olarak sadece yaşamın başlangıcından daha uzak değil, sonuna da daha yakın olması gerektiği genel kabul görmüştür.

Bir gün gezegenimizi etkisi altına alması gereken küresel soğuma aslında komşumuzda çoktan ileri safhalara ulaşmıştır. Komşumuzun fiziksel özelliklerinin büyük kısmı hâlâ gizemini korumaktadır ama şu anda ekvator bölgesinde bile gün ortası sıcaklığının ancak bizim en soğuk kış günümüzün sıcaklığına yaklaştığını biliyoruz. Havası bizimkine göre çok daha seyrek, okyanusları yüzeyinin sadece üçte birini kaplayacak kadar küçülmüşlerdir ve yavaş seyreden mevsimleri boyunca her iki kutbunda dev buz kütleleri oluşup eriyerek, dönemsel olarak ılıman bölgelerini sel basmasına neden olur. Bizim için hâlâ inanılmaz derecede uzakta olan

tükenmenin bu son safhası, Mars'ta yaşayanlar için güncel bir problem hâline gelmiştir. Gereksinimin doğurduğu acil baskı zekâlarını keskinleştirmiş, güçlerini artırmış ve kalplerini katılaştırmıştır. Bizim düşümüzde bile görmemiş olduğumuz aletleri ve zekâ düzeyleriyle uzaya baktıklarında gördükleri en yakınlarında, Güneş doğrultusunda sadece 35,000,000 mil uzaklıkta umutla dolu bir sabah yıldızı, yeşil bitki örtüsü ve kurşuni su tabakasıyla, verimliliğini açıkça gösteren bulutlarla kaplı atmosferiyle, üzerinde dolanan bulut kümelerinin arasından bir an için ortaya çıkıveren, geniş bölgelere yayılmış kalabalık ülkeleri ve dar, gemilerle dolu denizleriyle bizim sıcak gezegenimiz olmuştur.

Ve biz insanlar, bu dünyada yaşayan yaratıklar olarak onlar için en az maymun ve madagaskar maymunlarının bizim için olduğu kadar yabancı ve aşağı düzeyde varlıklar olmalıyız. İnsanlığın akli yönü şimdiden yaşamın varolabilmek için sürekli bir mücadele olduğunu kabul etmiştir ve öyle görünüyor ki Mars'taki zihinlerin inancı da budur. Gezegenlerindeki soğuma çok ilerlemiştir ve bu dünya hâlâ yaşam dolu ama sadece onlara aşağılık hayvanlar gibi gelen varlıklarla. Aslında, güneş doğrultusunda bir savaş açmak, nesillerdir üzerlerinde dolaşan yıkım tehlikesinden tek kaçış yollarıdır.

Ve onları merhametsizce yargılamadan önce, kendi ırkımızın da, sadece soyları tükenen bizon ve dodo gibi hayvanlara karşı değil, kendinden aşağı gördükleri ırklara karşı da nasıl acımasız ve istisnasız bir yıkım uyguladıklarını unutmamalıyız. Tazmanyalılar, insanlara benzemelerine karşın, Avrupalı göçmenler tarafından yürütülen imha harekâtı sonucunda elli yıllık bir süre içinde ortadan kaldırılmışlardır. Sanki biz merhamet havarileri miyiz ki, Marslılar da aynı ruhla savaştılar diye yakınabilelim?

Marslılar inişlerini inanılmaz bir incelikle hesaplamış – matematik bilgilerinin bizimkinin ziyadesiyle üstünde olduğu açıkça ortadadır– ve hazırlıklarını hemen hemen kusursuz bir birlik içinde yürütmüş olmalıdırlar. Aletlerimiz buna izin vermiş olsaydı, toplanmakta olan fırtına havasını on do-

kuzuncu yüzyılın çok daha erken dönemlerinde görebilirdik. Schiaparelli gibi adamlar kızıl gezegeni gözlemişler –aklıma gelmişken, sayısız yüzyıllar boyunca Mars’ın savaş yıldızı olması da bir tuhaftır– ama haritalarını o kadar iyi yaptıkları işaretlerin sürekli bir değişim içinde olan görünümlerinin anlamlarını yorumlayamamışlardır. Tüm bu zaman boyunca Marshılar hazırlanıyor olmalıydılar.

1894’teki karşı karşıya konum sırasında, diskin aydınlık tarafında, önce Lick Gözlemevi, sonra Nice’li Perrotin ve daha sonra da başka gözlemciler tarafından büyük bir ışık görülmüştü. İngiliz okurlar bu haberi ilk kez *Nature* dergisinin 2 Ağustos tarihli sayısında okudular. Ben bu parıltının, *gülleleri* bize doğru fırlatılan dev bir topun gezegenlerine gömülmüş devasa bir çukurdan ateşlenişi olduğunu düşünme eğilimindeyim. Sonraki iki karşı karşıya konum sırasında da, o patlamanın olduğu yerin yakınlarında, henüz açıklanamamış olsalar da, tuhaf işaretler görülmüştü.

22 Fırtına üzerimize bundan altı yıl önce patladı. Mars karşı karşıya konuma yaklaşırken, Java’lı Lavelle, gezegenin üzerinde kocaman bir akkor haline gelmiş gaz patlaması hakkındaki inanılmaz istihbarat ile astronomik bilgi alışverişi ağının tellerini heyecandan tir tir titreterek telgraf üzerine telgraf çekti. Bu, ayın 12’sinin gece yarısına doğru gerçekleşmişti ve hemen yardımına başvurduğu spektroskop, dünyamıza doğru çok büyük bir hızla ilerleyen, büyük kısmı hidrojenden oluşan, alev almış bir gaz kütesini gösteriyordu. Bu gaz püskürtüsü saat on ikiyi çeyrek geçe gibi gözden kaybolmuştu. Lavelle bunu, “alevler içindeki dumanların bir silah-tan fışkırışı” gibi gezegenden birdenbire ve şiddetle fışkıran muazzam bir alev kütesine benzetmişti.

Bunun çok yerinde bir benzetme olduğu sonradan ortaya çıkmıştı. Yine de ertesi gün gazetelerde bu konuda *Daily Telegraph*’ta çıkan küçük bir not dışında hiçbir şey yoktu ve dünya şimdiye kadar insanlığı tehdit eden tehlikelerin en ciddilerinden birini görmezden gelerek geçip gitmişti. Ottershaw’daki ünlü astronom Ogilvy ile karşılaşmamış olsay-

dım, patlamadan hiç haberim olmayabilirdi. Haberler onu çok heyecanlandırmıştı ve aşırı bir heyecanla beni o gece onunla nöbetleşe kızıl gezegeni incelemeye davet etmişti.

O günden beri bütün olup bitenlere rağmen, o geceki nöbeti çok açık seçik hatırlıyorum: Karanlık ve sessiz gözlemevi, zemine takatsiz bir ışık yayan köşedeki üstü örtülmüş fener, teleskopun saatinin düzenli tiktakları, -içinden hızla aşağıya düşen yıldız tozuyla boyu eninden çok daha fazla olan- çatıdaki küçük delik. Ogilvy ortalıkta görünmeden ama küçük tıktılar çıkartarak dolanıyordu. Teleskoptan bakılınca, koyu mavi bir daire ve bu bölgede yüzen küçük yuvarlak bir gezegen görülebiliyordu. Ufacık görünüyordu, çok parlak, küçük ve hareketsizdi, üzerinde belli belirsiz çapraz çizgiler görünüyordu ve tam çembere göre hafifçe basıktı. Ama o kadar küçüktü, o kadar parlak bir sıcaklıktaydı ki -adeta toplu iğne başı kadar bir ışık parçasıydı! Titriyor gibiydi ama bu aslında teleskopun gezegeni görüntüde tutan saat düzeneğinin etkisiyle kendi titremesiydi.

Ben izlerken, gezegen büyüyüp küçülüyor; yaklaşıp uzaklaşıyor gibi görünüyordu ama bunun tek nedeni benim gözümün yorulmasıydı. Bizden kırk milyon mil uzaktaydı -kırk milyon milden daha fazla bir boşluk. Ancak çok az insan maddi evrenin tozunun içinde yüzdüğü boşluğun uçsuz bucaksızlığının ayırımına varabilir.

Işığın yanında o bölgede, hatırladığım kadarıyla, üç donuk ışık noktacığı daha vardı, neredeyse sonsuz derecede küçük zerrecikler halinde, ancak teleskopla görülebilen üç yıldızcık ve etrafı tümüyle boş uzayın kavranması mümkün olmayan karanlığıyla kaplıydı. Bu karanlığın buz gibi donuk yıldız ışığıyla aydınlanan bir gecede nasıl görüldüğünü bilirsiniz. Teleskopla bakıldığında daha da uçsuz bucaksız görünür. Çok uzakta ve küçük olduğu için benim göremediğim, o inanılmaz uzaklıktan hızla ve durmadan bana doğru uçan, her geçen dakika binlerce mil daha da yaklaşan, onların bize gönderdikleri o Şey, dünyaya o kadar büyük savaşlar, felaketler ve ölüm getirecek olan o Şey geliyordu. İzlerken bu

aklımdan bile geçmemişti; dünyadaki hiç kimse o hedefini iskalamayan mermiyi aklının ucundan geçiremezdi.

O gece, o uzak gezegenden bir gaz püskürüşü daha olmuştu. Bunu kendi gözlerimle gördüm. Tam kıyıda, görüntünün en önemsiz kısmında, saat tam gece yarısını vurduğunda kızılımsı bir patlama; bunu görünce Ogilvy'ye söyledim, o benim yerime geçti. Gece sıcaktı ve ben de susamıştım, Ogilvy bize doğru gelen gaz sütununa bakarak şaşkınlıkla bağırıp çağırırken, bacaklarımı uyuşuk uyuşuk gererek ve karanlıkta yolumu bulmaya çalışarak su şişesinin durduğu küçük masaya doğru gittim.

O gece ilkinin fırlatılışının üstünden yirmi dört saat geçmesine sadece birkaç saniye kala, Mars'tan görülemeyecek kadar küçük ikinci bir mermi yola çıktı. Karanlıkta o masada, gözümde yeşil ve kızıl lekeler uçuşurken oturuşumu hatırlıyorum. Sigara içebilmek için yanımda bir ateş olmasını istiyordum, görmüş olduğum o incecik ışının anlamı ve kısa bir süre içinde başıma getirecekleri konusunda pek de şüphelenmemiştim. Ogilvy saat bire kadar izledi, sonra o da bıraktı; feneri yaktık ve yürüyerek onun evine gittik. Aşağıda karanlığın içinde Ottershaw ve Chertsey kasabaları ile onların huzur içinde uyuyan yüzlerce sakini vardı.

Ogilvy'nin kafası o gece Mars'taki duruma ilişkin düşüncelerle doluydu, bize sinyal gönderen Marslıların olması gibi bayağı bir fikre dudak büküyordu. Onun düşüncesi meteorların şiddetli bir yağmur halinde gezegene düşmekte olabileceği ya da harekete geçen dev bir yanardağ patlaması olduğuydu. Ogilvy bana organik evrimin iki komşu gezegende aynı yönde ilerlemesinin ne kadar olanaksız olduğunu açıkladı.

"Mars'ta insana benzer bir şeyler olması olasılığı milyon- da bir," dedi.

Yüzlerce gözlemci o gece ve ertesi gece -gece yarısına doğru- ve bir sonraki gece, on gece boyunca o patlamayı gördü, her gece bir patlama oluyordu. Niye onuncu patlamadan sonra başka patlama olmadığını kimse açıklamaya kalkışmadı. Ateşleme sırasında çıkan gazlar Marslıları rahatsız etmiş olmalıydı. Dünya'daki güçlü bir teleskoptan grice, hareket

eden küçük lekeler olarak görünen yoğun duman ya da toz bulutları gezegenin berrak atmosferine yayılmış ve gezegenin yüzeyindeki en bildik şekilleri bulanıklaştırmıştı.

Sonunda günlük gazeteler bile bu rahatsız edici gelişmelerle uyanmış ve orada, burada ve sonunda her yerde Mars'taki yanardağları konu alan popüler yazılar yayınlanmaya başlamıştı. Haftalık mizah dergisi *Punch*, hatırladığım kadarıyla, bunu eğlenceli bir şekilde politik bir karikatürde kullanmıştı. Ve en akla gelmedik şey, Marslıların bize fırlattıkları o mermiler, şimdi uzay boşluğunda saniyede millerce hızla uçarak, gün be gün, saat be saat daha da yaklaşarak Dünya'ya doğru yol alıyorlardı. O doludizgin gelen kader hemen başımızın üstündeyken, insanların küçük işlerinin peşinde koşuşturmaları şimdi beni inanılmaz derecede hayrete sürüklüyor. Markham'ın editörlüğünü yaptığı resimli dergi için gezegenin yeni bir fotoğrafını elde ettiğinde nasıl bir zafer sarhoşluğu içinde olduğunu hatırlıyorum. Günümüzdeki insanlar on dokuzuncu yüzyıl basınımızın zenginliğinin ve girişimciliğinin pek farkında değiller. Kendi adıma ben bisiklete binmeyi öğrenmekle meşgul oluyor ve uygarlık geliştikçe ahlakî fikirlerde ortaya çıkması muhtemel olan gelişmeleri tartışan bir dizi makaleyle uğraşıyordum.

Bir gece (ilk mermi o sırada ancak 10.000.000 mil uzaklıkta olmalıydı) karımla yürüyüşe çıktık. Gece yıldız ışığıyla aydınlanmıştı, karıma Zodyak'ın burçlarını açıkladım ve bir sürü teleskobun çevrili olduğu, başucu doğrultusunda yavaşça ilerlemekte olan parlak bir ışık noktacığın olan Mars'ı gösterdim. Sıcak bir geceydi. Chertsey ya da Isleworth'te gezintiden dönmekte olan bir grup şarkı söyleyip müzik çalarak yanımızdan geçti. İnsanlar yatmak üzere olduklarından evlerin üst katlarındaki pencerelerde ışıklar vardı. Uzaklardaki istasyondan makas değiştiren trenlerin takırdayan ve güm-bürdeyen, uzaklığın etkisiyle neredeyse melodik bir hal alan sesleri geliyordu. Karım bir bina iskeletinden gökyüzüne doğru yükselen kırmızı, yeşil ve sarı işaret ışıklarının parlaklığını gösterdi. Her şey gayet güvende ve sakin görünüyordu.

2

Kayan Yıldız

26

Sonra ilk meteorun düştüğü o gece geldi. Sabahın ilk saatlerinde Winchester üzerinden doğuya doğru hızla kayarken görülmüştü, atmosferin yukarı kısımlarındaki alevli bir çizgiye benziyordu. Bunu yüzlerce kişi görmüş ve sıradan bir meteor olarak kabul etmiş olmalıydı. Albin'in tarifine göre arkasında birkaç saniye parlayan yeşilimsi bir iz bırakıyordu. Denning, meteorlar üzerine en büyük otoritemiz, meteorun ilk ortaya çıktığı yüksekliğin doksan ya da yüz mil civarında olduğunu belirtmişti. Ona meteor bulunduğu yerin yüz mil doğusuna düşmüş gibi gelmişti.

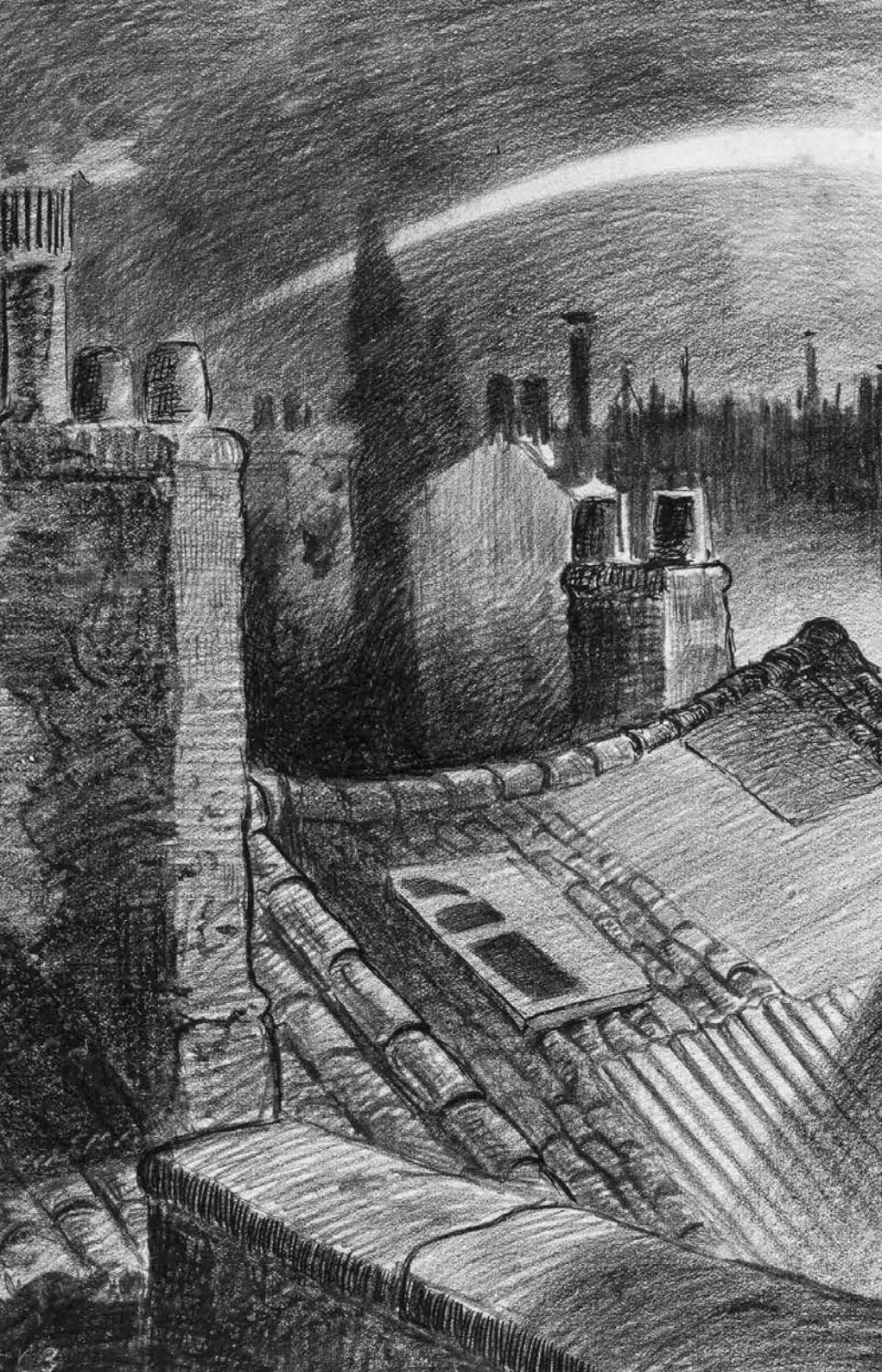
O saatte evdeydim, çalışma odamda yazı yazıyordum ve Fransız tarzı pencerelerim Ottershaw'a baktığı ve perdeler açık olduğu halde (o günlerde gece göğüne bakmayı sevdiğim için), olayı hiç fark etmedim. Yine de, dış uzaydan Dünya'ya gelen bu en acayip şey ben orada otururken düşmüş olmalıydı, o geçerken bir kafamı kaldırıp baksam geçişini görebilecektim. Uçuşunu görenlerden bazıları bir tıslama sesiyle geçtiğini söylüyorlar. Ben kendi adıma böyle bir şey duymadım. Berkshire, Surrey ve Middlesex'teki pek çok insan düşüşünü görmüş ve olsa olsa başka bir meteorun daha düştüğünü düşünmüş olmalılardı. Kimse o gece düşen kütleyi arama zahmetine girmemiş gibi görünüyor.

Ama sabah erkenden, düşen göktaşını gören ve meteorun Horsell, Ottershaw ve Woking arasında bir yerlerde olması gerektiğini düşünen zavallı Ogilvy meteoru bulma düşünce-siyle yataktan fırladı. Gerçekten buldu da, şafaktan hemen sonra, kum çukurlarından pek uzakta olmayan bir yerlerde. Merminin etkisiyle kocaman bir delik açılmış ve kumla çakıl bir buçuk mil öteden görülebilen yığınlar oluşturarak, çalılı-ğın üstünde dört bir tarafa şiddetle saçılmıştı. Çalılığın doğu tarafında yangın çıkmıştı ve ince mavi bir duman şafak gü-neşine doğru yükseliyordu.

Şey'in kendisi de, düşüşü sırasında paramparça ettiği bir köknar ağacının etrafa saçılmış parçalarının arasında nere-deyse tümüyle kuma gömülmüştü. Açıkta kalan kısım koca-man bir silindir görünümündeydi, bir kalıpta dökülmüş ve dış hatları pullarla kaplı boz renkli bir kabukla yuvarlatılmış-tı. Yaklaşık otuz metre çapındaydı. Ogilvy kütleye yaklaştı, büyüklüğüne ve ondan da çok şekline şaşakaldı, çünkü me-teorların çoğu öyle ya da böyle yuvarlağa yakın bir şekle sa-hiptir. Ancak, meteor havadaki uçuşundan dolayı hâlâ daha yakına yaklaşmasını engelleyecek kadar sıcaktı. Silindirin içinden gelen çınlama sesini, o sırada henüz içinin boş ola-bileceği aklına gelmediği için yüzeyinin eşit olmayan derece-lerde soğumasına bağladı.

Şey'in açtığı çukurun kıyısında, garip görünüşüne baka-rak, en çok da alışılmadık şekli ve rengine şaşırmış, o anda bu Şey'in gelişinde bir gaye olabileceğinin ancak belli belir-siz farkında olarak dikilmiş kalmıştı. Sabahın bu ilk saatleri fevkalâde sakin ve Weybridge tarafındaki çam ağaçlarının üzerinde doğmakta olan güneş şimdiden sıcacıktı. O sabah herhangi bir kuş sesi duyduğunu hatırlamıyordu, yaprak bile kımıldamıyordu, tek duyduğu kömürleşmiş silindirin için-deki belli belirsiz hareketlerden gelen seslerdi. Ortalıkta baş-ka kimse yoktu.

Sonra birden titreyerek silindirin ucunun yuvarlak kena-rından boz renkli kömür tozunun, meteorun üstünü kapla-yan o küllü kabuğun dökülmeye başladığını fark etti. İnce

tabakalar halinde kopup, kumun üstüne yağıyordu. Büyük bir parça aniden kopup, yüreğini ağzına getiren şiddetli bir sesle yere düştü.

Bir an için bunun ne anlama geldiğini anlayamadı ve çok sıcak olmasına rağmen, o Şey'i daha iyi görebilmek için kütlenin yanına, çukurun içine doğru indi. O sırada cismin soğumasının buna neden olabileceğini bile düşündü ve külün sadece silindirin ucundan dökülmekte olması bu fikri geçersiz kılıyordu.

Ve sonra silindirin yuvarlak ucunun, çok yavaşça, kendi çevresinde döndüğünün farkına vardı. Bu o kadar yavaş yavaş gerçekleşen bir hareketti ki, bunu ancak beş dakika önce hemen yanında olan siyah bir izin şimdi dairenin diğer tarafından olduğunu fark ettiğinde keşfedebilmişti. Yine de, boğuk bir gıcırta duyup, siyah izin birkaç santimetre kadar yükseldiğini görünceye kadar bunun ne anlama geldiğini tam anlayamamıştı. Sonra bir anda her şey aydınlandı. Silindir yapaydı –içi boştu– bir de açılan ucu vardı! Silindirin içindeki bir şeyler ucunu açıyordu!

“Tanrı aşkına!” dedi Ogilvy. “İçinde bir adam var –adamlar var! Ölecek kadar kavrulmuş! Kaçmaya çalışıyorlar!”

Birden, hızlı bir zihinsel sıçramayla Şey'i Mars'taki patlamayla ilişkilendirdi.

İçerde kapalı kalmış yarattığı düşünmek onu öyle dehşete düşürmüştü ki, sıcaklığı unutup, kapağı açmasına yardım etmek için silindire doğru atıldı. Ama şans eseri silindirin boğucu sıcaklığı, onu ellerini hâlâ kor halinde olan metale dokundurup yakmadan yakaladı. Bunun üzerine bir an tereddütte kaldı, sonra döndü ve Woking'e doğru çılgınca koşmaya başladı. O sırada saat altı civarında olmalıydı. Bir arabacıyla karşılaştı ve ona durumu anlatmaya çalıştı ama anlattığı hikâye ve görünüşü o kadar deliceydi –şapkası çukurda düşmüştü– ki adam arabasını sürüp gitti. Horsell Bridge yakınlarındaki meyhanenin kapılarını açmakta olan meyhaneciye durumu anlatmakta da aynı derecede başarısız oldu. Adam onun tımarhaneden kaçmış bir deli olduğunu

düşündü ve meyhaneye kapatmak için başarısız bir girişimde bulundu. Bu olay Ogilvy'yi biraz kendine getirdi; sonra bahçesinde çalışmakta olan Londralı gazeteci Henderson'ı gördüğünde çitlerin üzerinden seslendi ve derdini anlatmayı başardı.

"Henderson," dedi, "dün gece düşen göktaşını gördün mü?"

"Ee?" dedi Henderson.

"Şimdi Horsell Otlığı'nda duruyor."

"Tanrım!" dedi Henderson. "Düşen bir meteor! Güzel."

"Ama iş bir meteorla kalmıyor. Bir silindir -yapay bir silindir! İçinde de bir şeyler var."

Henderson elinde kürekle kalakaldı.

"Ne var?" dedi. Bir kulağı sağırdı.

Ogilvy ona gördüklerini tek tek anlattı. Henderson'ın olanları anlaması bir dakika kadar sürdü. Sonra küreğini bıraktı, ceketini kaptı ve yola koyuldu. İki adam tekrar kırılık bölgeye doğru koşturdular ve silindiri aynı pozisyonda dururken buldular. Ama şimdi içerden gelen sesler kaybolmuş ve silindirin tepesi ile gövdesi arasında parlak metalden yapılmış ince bir daire ortaya çıkmıştı. Kenarlardan içeri giren ya da dışarı çıkan hava tiz, cızırtılı bir ses çıkarıyordu.

Yanmış, kabukları pul pul dökülen metale bir değnekle vurup dinlediler ve bir yanıt gelmeyince ikisi de içerideki adam ya da adamların baygın ya da ölmüş olduğuna karar verdiler.

Elbette ikili herhangi bir şey yapacak durumda değildi. İçeriye bağırarak teselli edici sözler söylediler ve çeşitli sözler verdiler; yardım getirmek için koşarak kasabaya döndüler. Onları üstleri başları kumla kaplı, heyecanla ve darmadağın bir halde parlak gün ışığında, dükkân sahipleri kepenklerini kaldırır ve insanlar yatak odası pencerelerini açarken küçük caddede koşuştururken hayal edebilirsiniz. Henderson telgrafla Londra'ya haber vermek için, hemen istasyona koşturdu. Gazete makaleleri insanları bu fikre zaten alıştırmışlardı.